

оркестръ, на Колоколцева окачихъ Георгия.—Е, сега, позволи да ти стиснешъ ръката! обърни се къмъ него генералътъ. И Скобелевъ дружно явностра на Колоколцева. Когато вече Колоколцевъ съ кръстъ на гърдите отиваше назадъ, сами солдатите въ траншеите ставахъ и му отдавахъ честъ. На очите му имаше сълзи.

XIX.

На двата си фланга турците са укрѣпаватъ въ земята. По направлението и характера на работите е видно, че тукъ са приготвяватъ да поставятъ батареи, за да ни поздравятъ съ анфиладни гърмежи. Съобщаватъ на Скобелева.

— Нека поставятъ топове. Все едно ще бждатъ наши. Ще отидемъ нощя и ще ги отнемемъ.

Надвечеръ са починъ пакъ гибелната работа на нашите батареи; брестовските и радишевските бияхъ по зеленогорските позиции на турците. Прѣстрѣлвахъ са отлично: почти нѣмаше безполезни гърмежи. Вечерята въ нашата траншея са чуваше тържественното „Отче нашъ“ и „Коль славенъ Богъ.“

Цѣлий полкъ пѣяше, който днесъ стояше тукъ. Съ неговото пѣяние са сливаше пѣянието на резервите на Зелената гора и на суздальците въ Брестовецъ. Нощта бѣше тиха и звуковете са разнасяхъ далечъ въ нейното величествено безмълвие. Мѣсяцътъ свѣтяше ясно, мъгла нѣмаше. Прѣзъ нощта Скобелевъ пробува своите топове и картечници, като обстрѣлюва турската траншея съ анфиладни гърмежи. Едвамъ бѣхъ савенчки успокоили, неприятелътъ нито отъ туй нито отъ друго почна да ни угощава съ залпове. Гребенътъ на тѣхните траншеи са освѣтили цѣлъ отъ червенъ цвѣтъ на непрѣкъсваниятъ пушеченъ огънь. Нашиятъ брустверъ тѣй сѣщо са облѣче въ златната лента. Съ вѣтръ отнасяше назадъ сивите кълба димъ. Стрѣляхъ до половина часъ, а никаква полза. Нашите отдавна вече не отговарятъ, а турците все немогѣтъ да са успокоятъ. Най послѣ у тѣхъ починъ да умира перестрѣлката. Само нѣколко часови отъ страна на неприятелътъ са качили на дърветата и отъ тамъ гърмятъ право въ траншеята. Отначало починхъ да удрятъ въ гребенътъ, отпослѣ